

Комуністові

Володимир Підпалий

Ти йшов до мене
з глибини віків,
виносячи з катівень
чорні рани,
і підлий морок
в закутках тремтів,
і падали
в кривавий пил тирані...

Ти йшов...
Горіла в полі ковила,
і ніч ховала
зойки самогубства...
Тебе сама історія вела
крізь тисячі повстань
і страт до людства.
Цілющої
напитись припадав
до Темзи, Ельби,
висохлої Стугни,
аж поки
на століття чорний дах
сипнув громи
Паризької Комуни...
В крові повстанців
прапор твій зника,
немов жарини,
попелища й бризки...
Рядками "Капіталу"
ти шукав
Ульянова
з далекого Симбірська...
Я знаю ті шукання:
за селом,
моїм селом,
від давнини похилим,
вкраїнське небо

голубим крилом
трусило сніг
потьомкінцю в могилу...
Він не дійшов.
Сльозою полини
степи синам
солили солонцями...
В сімнадцятім
ішли його сини
по світу
революції синами!..
Вони для себе
міді не лили,
не мріяли
про тонні п'єдестали,
бо знали добре,
як землі болить,
з якою тричі
за життя вмирали!..

А коли труп
в заметах синіх чах
і зорі облітали,
наче квітки, -
до них схилялась
постать Ілліча,
щоб на життя
тебе благословити...

Ти йшов до мене,
і сьогодні ти
їдеш туди,
де морок і в'язниці, -
і падає
первоцвіт з висоти,
і сяють людям
голубі зірничі...